

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

29 mei 1991

nr. 26.353

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Leeuwarden van 27 mei 1988 betreffende na te melden naheffingsaanslag in de omzetbelasting.

1. Aanslag, bezwaar en geding voor het Hof.

Aan belanghebbende is over het tijdvak 1 januari 1979 tot en met 31 december 1979 een naheffingsaanslag in de omzetbelasting opgelegd ten bedrage van f 31.635,-- aan enkelvoudige belasting en f 7.908,-- aan verhoging, welke aanslag, na daartegen gemaakt bezwaar, bij uitspraak van de Inspecteur is gehandhaafd, met het besluit geen verdere kwijtschelding van de verhoging te verlenen.

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak en het kwijtscheldingsbesluit van de Inspecteur beroep ingesteld bij het Hof, dat die uitspraak heeft bevestigd en dat besluit heeft gehandhaafd.

2. Geding in cassatie.

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak van het Hof beroep in cassatie ingesteld en een middel van cassatie voorgesteld.

De Staatssecretaris van Financiën heeft bij vertoogschrift het cassatieberoep bestreden.

3. Beoordeling van het middel.

3.1. Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende, die een pizzeria exploiteert, in het onderhavige tijdvak zijn ontvangsten tot een bedrag van ten minste f 426.989,-- te laag heeft geboekt en ook niet alle inkopen heeft geboekt, alsmede dat deze tekortkomingen van zodanig gewicht zijn, dat op grond van artikel 36 van de Wet op de omzetbelasting 1968 in samenhang met artikel 29, lid 1, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen belanghebbendes beroep voor wat betreft de enkelvoudige belasting moet worden afgewezen, nu niet is gebleken dat en in hoeverre de uitspraak van de Inspecteur onjuist is.

Het heeft voorts geoordeeld dat de Inspecteur niet in strijd met de redelijkheid of anderszins in strijd met de andere in artikel 27, lid 2, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen genoemde rechtsregels heeft gehandeld door niet meer dan 75% van de opgelegde verhoging kwijt te schelden. Tegen deze oordelen keert zich het middel.

3.2. De klacht volgens welke het Hof ten onrechte is voorbijgegaan aan belanghebbendes stelling dat een pizza uit meer dan deeg alleen bestaat, faalt, aangezien deze omstandigheid het Hof niet ertoe noopte om naast de door het Hof gehanteerde theoretische omzetberekening, die ervan uitgaat dat uit 1 kilogram deeg 4 pizza's kunnen worden gebakken, de omzet ook op andere wijze te berekenen, nu belanghebbende niet had aangegeven, op welke - naar zijn mening juistere - wijze deze omzet aan de hand van gegevens omtrent de verdere ingrediënten van een pizza zou moeten worden berekend.

3.3. De klacht dat het Hof door de volgorde waarin het de theoretische omzetberekeningen van belanghebbende en van de Inspecteur heeft behandeld, belanghebbende op voorhand heeft veroordeeld om een deel van de berekening van de Inspecteur over te nemen, mist feitelijke grondslag, zodat ook deze klacht niet kan slagen.

3.4. De klacht volgens welke het Hof ten onrechte heeft geoordeeld dat belanghebbende de stelling van de Inspecteur dat ijs een veel verkocht produkt is in een pizzeria, niet heeft weersproken, berust op een verkeerde lezing van 's Hof's

uitspraak. Het Hof is immers uitgegaan van de onweersproken stellingen van de Inspecteur betreffende het aantal boekingen in 1979 van inkopen van vermouthe en ijs en heeft daaraan, klaarblijkelijk in samenhang met de algemene ervaringsregel dat ijs een veel verkocht produkt is in een pizzeria, de gevolgtrekking verbonden dat die inkopen niet volledig zijn geboekt. Ook deze klacht kan dus niet tot cassatie leiden.

3.5. Ook de klacht volgens welke het Hof heeft miskend dat belanghebbende niet verplicht is een volledige geldadministratie met privé-opnamen bij te houden en uit het niet boeken van privé-opnamen in bepaalde weken zonder meer heeft afgeleid dat de privé-kosten dus uit niet verantwoorde omzet moeten zijn bestreden, mist feitelijke grondslag, aangezien een en ander in 's Hof's uitspraak niet is te lezen.

3.6. De klacht dat het Hof slechts gebruik mag maken van de uitkomsten van de zogenaamde chi-kwadraat-toets wanneer andere tekortkomingen in de administratie zelfstandig reeds de conclusie rechtvaardigen dat belanghebbende niet aan zijn administratieve verplichtingen heeft voldaan, vindt geen steun in het recht.

De enkele omstandigheid dat belanghebbende, zonder nadere specificatie, had gesteld dat zijn dagontvangsten in ronde bedragen werden afgerond, belette het Hof niet rekening te houden met de uitkomst van deze toets, toegepast op de tientallen guldens van deze dagontvangsten.

3.7. Ook de klacht dat het Hof niet heeft beslist binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, lid 1, EVRM faalt.

Gezien de ingewikkeldheid van de zaak, die ertoe heeft geleid dat de mondelinge behandeling voor het Hof zich over drie zittingen heeft uitgestrekt, haar samenhang met procedures met betrekking tot de heffing van belasting in andere jaren en van andere belastingen, alsmede de omstandigheid dat ook in de sfeer van belanghebbende gelegen factoren tot vertraging van de behandeling hebben geleid, kan niet worden gezegd dat de redelijke termijn is overschreden.

3.8. Het middel kan dus niet tot cassatie leiden.

4. Beslissing.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de vice-president Jansen als voorzitter, en de raadsheren Van der Linde, Baardman, Bellaart en Korthals Altes in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van Hooff, in raadkamer van 29 mei 1991.

Van Hooff

Jansen

Van de beslissing omtrent de verhoging wordt mededeling gedaan ter openbare terechtzitting van 12 juni 1991.